

2. Відпрацьоване мастило: 3 технології вторинної переробки. Компанія з переробки мастил Ecointel / Режим доступу: <https://ecolog-ua.com/news/yaki-tehnologiyi-ta-obladnannya-vykorystovuyut-dlya-utyilizaciyi-i-pererobky-vtorynnyh-resursi>

3. Вороновський І. Б., Євдокимова О. А. Переробка та утилізація моторного мастила / Біорізноманіття та роль тварин в екосистемах: Матеріали VIII Міжнародної наукової конференції. – Дніпропетровськ: Ліра, 2015. – С. 14-15.

Науковий керівник: Барун М.В., к.е.н., доц.

ЗАХИСТ БІОРИЗНОМАНІТТЯ ВІД ПОТЕНЦІЙНИХ РИЗИКІВ

*Брит К.О., здобувач першого рівня вищої освіти
Харківський національний автомобільно-дорожній університет,
Україна
svitlanaanisimova@meta.ua*

Біорізноманіття включає рослини, тварин та інші організми та визначено в Конвенції про біологічне різноманіття (СВД) як мінливість серед організмів з усіх джерел включно наземні, морські та інші водні екосистеми та екологічні комплекси яких вони є частиною; воно включає різноманітність усередині видів, між видами та екосистемами.

Розвиток міжнародного законодавства з питань збереження різноманіття рослин і тварин в контексті сталого розвитку, в тому числі шляхом формування системи природоохоронних територій заснованих на рішеннях Конференції ООН з навколишнього середовища і розвитку у Ріо-де-Жанейро у 1992 році.

У результаті було прийнято п'ять підсумкових документів, особливе значення серед яких має Конвенція про охорону біологічного різноманіття (надалі — СВД), яка підкреслює, що збереження біорізноманіття є спільною справою для всього людства.

Конвенція про біорізноманіття – міжнародна угода щодо збереження біологічного різноманіття, сталого використання його компонентів та рівного розподілу вигод від використання генетичних

ресурсів. Конвенція розроблена та прийнята для відповіді на всі загрози біорізноманіттю та екосистемним послугам, включаючи загрози від зміни клімату, шляхом наукових досліджень, розробленням інструментів стимулів та процесів, передачі технологій та практик та повного та активного залучення відповідних зацікавлених сторін, включаючи місцеві спільноти, молодь, жінок та бізнес.

Додаткова угода до Конвенції про біорізноманіття – Картахенський протокол про біобезпеку. Він направлений на захист біологічного різноманіття від потенційних ризиків, спричинених генетично зміненими організмами, які є результатом сучасних біотехнологій. 159 країн та Європейський Союз є сторонами Картахенського протоколу про біобезпеку.

Конвенція про біорізноманіття, сторонами якої є 193 країни світу, на своїй конференції в Японії у 2010 році поставила завдання (Цілі Аічі) створити до 2020 року систему природоохоронних територій на площі 17 % суходолу та 10 % морських акваторій, для чого було розроблено Стратегічний план збереження біорізноманіття на 2011 – 2020 роки.

Верховна Рада України ратифікувала прийняту на Конференції Рамкову Конвенцію про охорону біорізноманіття 29 листопада 1994 року.

Сучасні підходи Європейського Союзу у визначенні природоохоронних територій окреслені Директивою Ради 92/43/ЄЕС від 21 травня 1992 р. про збереження природного середовища існування, дикої флори та фауни, із змінами і доповненнями, внесеними Директивами 97/62/ЄС¹⁰, 2006/105/ЄС та Регламентом 2003/1882/ЄС (надалі — Оселищна директива) і Директивою 2009/147/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 30 листопада 2009 р. про захист диких птахів (надалі — Пташина директива).

Метою Оселищної директиви є сприяння збереженню біорізноманіття шляхом збереження природних оселищ і видів природної флори та фауни, які мають важливе значення для суспільства на території держав-членів Європейського Союзу.

Двома базовими елементами Оселищної директиви є мережа природоохоронних територій NATURA 2000 (включає також об'єкти, створення яких закріплено Пташиною директивою) і сувора система охорони видів.

В основі виділення територій, перспективних для включення до екологічної мережі NATURA 2000 відповідно до Оселищної

директиви, лежить виділення середовищ існування (оселищ, біотопів тощо), яким характерна наявність відповідних складових (і біотичних, і абіотичних), що визначають їхню особливу роль у збереженні умов виживання й розвитку популяцій видів, котрі потребують охорони.

Перелік посилань

1. <https://ecopolitic.com.ua/ua/news/vtrata-prirodi-ta-bioriznomanittya-mozhut-stati-bilshim-viklikom-nizh-zmina-klimatu/>
2. <http://zakon.rada.gov.ua/rada/show/en/v0306737-18>)
3. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0707-18>)

Науковий керівник: Анісімова С.В., к.георг.н., доц.

ЄВРОПЕЙСЬКА СИСТЕМА УПРАВЛІННЯ ТВЕРДИМИ ПОБУТОВИМИ ВІДХОДАМИ

*Веремко П., здобувач першого рівня вищої освіти,
Барун М.В., к.е.н., доцент кафедри екології,
Харківський національний автомобільно-дорожній університет,
Україна
veretko.p27@gmail.com*

Проблема переробки відходів стає все гострішою з ростом населення Землі і частки людей, які живуть в містах. У 1900 році в світі проживало 220 мільйонів городян, що становило 13% від загального числа людей, які виробляли менше 300тис. т сміття в день. До 2000 року 2,9 мільярда людей, що живуть в містах (49 % населення Землі), виробляли понад 3 млн. т твердих відходів на день. До 2025 року обсяги утворених відходів збільшаться у двічі.

У Європі під переробкою розуміють операцію з утилізації, коли відходи переробляються в продукти, матеріали або речовини для первинної чи іншої мети. Вона включає переробку органічного матеріалу, але не відновлення енергії чи переробку в матеріали, що будуть використовуватися як паливо чи заповнювачі [6].

Тобто переробка це операція, в результаті якої відходи приносять користь, замінюючи інші матеріали, які в іншому випадку були б